

**Председник
Дитер Ф. Ухдорф,**
други саветник у
Првом председништву

СВЕЦИ У СВАКО ДОБА ГОДИНЕ

Из детињства носим успомене на део света који би могао да послужи као разгледница са годишњим добима. Сваки протекли месец био је величанствен и диван. Током савршеног зимског дана, нетакнути снег је прекривао планине и градске улице. Пролеће је долазило са прочишћујућом кишом и експлозијом живота у зеленом. Лењо летње небо служило је као пријатно платно по коме су се пружали бљештави сунчеви зраци. Величанствена јесен је преобразила природу у сјајне нијансе наранџасте, жуте и црвене боје. Као дете волео сам сва годишња доба, и до данашњег дана волим обе лежја и јединственост сваког од њих.

И у нашим животима постоје доба. Нека су топла и пријатна. Друга нису. Неки дани нашег живота су лепо као слике са календара. А ипак, има дана и околности које изазивају бол и у живот нам могу донети дубока осећања очаја, љутње, и горчине.

Сигуран сам да смо сви понекад помислили како би било лепо отићи у земљу са годишњим добима као на слици и избећи непријатна раздобља између њих.

Али то није могуће. Нити је пожељно.

Док размишљам о свом животу, очигледно је да сам много пута највише напредовао док сам пролазио кроз олује.

Наш свезнајући Небески Отац је знао да је за напредовање Његове деце у бића каква треба да постану потребно да искусе невоље током свог смртничког путовања. Пророк Мормонове књиге, Лехи, рекао је да се без супротности „праведност не би могла остварити” (2. Нефи 2:11). Заиста, управо нам горчина живота омогућава да препознамо, разликујемо и ценимо његову лепоту (видети УИЗ 29:39; Мојсије 6:55).

Председник Бригам Јанг је то овако рекао: „Сва интелигентна бића која су крунисана славом, бесмртношћу и вечним животом морају проћи кроз свако искушење одређено за интелигентна бића како би стекла славу и узвишење. Сваку невољу која може задесити смртна бића, мораће поднети . . . да би били припремљени да уживају у Господњем присуству. . . . Свако искушење и искуство кроз које сте прошли неопходни су за ваше спасење.”¹

Не ради се о томе да ли ћемо доживети невоље него како ћемо се борити против олуја. Наша велика прилика током стално променљивих животних доба је да се стално држимо верне речи Божје, јер Његов савет није намењен само да нам помогне да пребродимо животне олује него и да нас води изван њих. Наш Небески Отац дао је своје речи преко својих пророка—драгоцену знање намењено да нас води

кроз изазове тешких тренутака према неизрецивој радости и блиставом светлу вечног живота. Важан део нашег животног искуства је развијање снаге, храбрости и поштења како бисмо се чврсто држали истине и праведности упркос невољама које можемо доживети.

Они који су ушли у воде крштења и примили Дар Светог Духа, закорачили су на пут следбеништва и одговорни су да постојано и верно следе стопе нашег Спаситеља.

Спаситељ је учио да сунце излази „и злима и добрима, и киша . . . [пада] на праведне и на неправедне (Јев. по Матеју 5:45). Понекад не можемо да разумемо зашто у животу има тешкоћа, па и неправде. Али као Христови следбеници, верујемо да ће нам, ако будемо марљиво тражили увек се молили и веровали, све бити од користи *будемо ми* ходали усправно” (УИЗ 90:24; курзив додат).

Као чланови Његове Цркве, као свеци, радосно и радо служимо у свим временским приликама и у свако доба. И док чинимо тако, срца су нам испуњена светом вером, исцељујућом надом и небеским милосрђем.

Ипак, мораћемо проћи кроз свако доба—и пријатно и болно. Али без обзира на доба, као следбеници Исуса Христа, полагаћемо наду у Њега и ходати према Његовом светлу.

Укратко, ми смо свеци Божји, одређени да учимо од Њега, волимо Њега и нашег ближњег. Ми смо ходочасници на благословеном путу следбеништва, и постојано ходамо према небеском циљу.

Стога, будимо свеци у пролеће, лето, јесен и зиму. Будимо свеци у свако доба.

НАПОМЕНА

1. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997. год.), стр. 261–262.

ПОУКА ИЗ ОВЕ ПОРУКЕ

Прво председништво је изјавило да се „неке од највећих проповеди проповедају певањем химни” (*Hymns*, ix). Док разговарате о овој поруци, размотрите са онима које поучавате да отпевате једну од црквених химни или неку другу песму о подношењу невоље: „О, чврст што је темељ” (бр. 85); “The Lord Is My Shepherd” (бр. 108); или “Let Us All Press On”

(бр. 243). Ако осетите подстицај, испричајте о времену када се олујни период у вашем животу показао као благослов.

МЛАДИ

Био сам у стању да се одупрем жалости

Јуан Зу

Када су моји пријатељи, брат Чен и његова жена, крштени у нашем одељењу, био сам пресрећан. Годину дана после крштења запечатали су се у храму, а њихов син, који је преминуо пре него што су се прикључили Цркви, био је запечаћен за њих. Било је дивно видети како Ченови напредују у јеванђељу.

Брат Чен је страдао у саобраћајној несрећи следеће године. После несреће, његова смрт ми је често била у мислима и често ме је прогањала у сновима. Будио бих се у сузама стално се питајући: „Зашто? Зашто Господ допушта да се догађају такве трагедије? Зашто се тако нешто мора догоди овој дивној породици?” Једнога дана, док су ме мучила ова питања, изабрао сам приручник са лекцијама и прочитао ове речи од председника Спенсера В. Кимбала (1895–1985):

„Када бисмо гледали на смртност као целину постојања, тада би бол, жалост, неуспех, и кратак живот били пропаст. Али ако на живот гледамо као на вечност која се протеже далеко у предсмрничку прошлост и даље према вечној будућности после смрти, тада све догађаје можемо видети из праве перспективе. . .

„Зар нисмо изложени искушењима да би се проверила наша снага, болест како бисмо могли да се научимо стрпљењу, смрт како бисмо могли постати бесмртни и прослављени?”¹

У том тренутку сам одлучио да се одупрем тузи и гледам ка обећаној и могућој будућности. У мислима сам видео брата Чена срећно уједињеног са својом породицом. То ми је донело мир. Знао да ће нам Небески Отац дати мудрост и храброст да се суочимо са недаћама.

Аутор је са Тајаана.

НАПОМЕНА

1. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006. год.), стр. 15.

Служење у свако доба године

Председник Ухдорф нас поучава да треба „служити радосно и радо у свим временским приликама и у свако доба године.“ На које начине можете служити другима током зиме? На које начине можете служити другима током пролећа? А у лето и јесен? Запишите своје идеје за свако годишње доба. Можда ћете желети да покушате да искористите једну од својих идеја овог месеца!

Вера, продица, помоћ

Самосталност

Уз молићу и рочиће овај материјал и, ако је прикладно, и разговарајте о њему са сестрама које посећујете. Посиљвајте и писма која ће вам помоћи да ојачате сестре и Потпорно друштво учините активним делом сајсетивнео животица. За више информација посејте reliefsociety.lds.org.

Самосталност је способност, преданост и настојање да осигурамо духовно и временско благостање за себе и своје породице.¹

Док учимо и примењујемо начела самосталности у нашим домовима и заједницама, имамо прилику да се бринемо за сиромашне и угрожене и помажемо другима да постану самостални како би могли поднети време недаће.

Имамо повластицу и дужност да користимо своју слободу избора да постанемо духовно и временски самостални. Говорећи о духовној самосталности и нашем ослањању на Небеског Оца, старешина Роберт Д. Хејс из Већа Дванаесторице апостола је поучавао. „Обраћени и духовно самостални постајемо док уз молитву живимо према заветим-када достојно узимамо причешће, када смо достојни храмске препоруке и жртвујемо се да бисмо служили другима.”²

Старешина Хејс нас је саветовао да постанемо временски самостални „што укључује стицање вишег образовања или стручног знања, праксу и начин живота

у оквирима наших могућности. Избегавањем дуга и садашњом штедњом новца припремамо се за пуновремену црквену службу у годинама које долазе. Сврха и световне и духовне самосталности је да себе поставимо на виши положај како бисмо могли подићи друге у потреби.”³

Из Светих писама

Матеј 25:1-13; 1 Тимотију 5:8; Алма 34:27-28; Учење и завети 44:6; 58:26-29; 88:118

Из наше историје

После сабирања светаца у долини Солт Лејк, која је била пушта забит, председник Бригам Јанг је желео да напредују и оснују сталне домове. То је значило да је било потребно да свеци науче вештине које ће им омогућити да буду самостални. У том настојању, председник Јанг је имао велико поверење у способности, таленте, верност и спремност жена и подстицао их је на посебне временске дужности. Мада се одређене дужности сестара Потпорног друштва данас често разликују, начела су стална:

1. Научити волети рад и избегавати доколицу.
2. Стећи дух самопожртвовања.
3. Прихватити личну одговорност за духовну снагу, здравље, образовање, запослење, финансије, храну и остало што је потребно за живот.
4. Молити се за веру и храброст за суочавање са изазовима.
5. Јачати друге којима је потребна помоћ.⁴

НАПОМЕНЕ

1. Видети *Handbook 2: Administering the Church* (2010. год.), 9.5.1.
2. Роберт Д. Хејс, “Coming to Ourselves: The Sacrament, the Temple, and Sacrifice in Service,” *Liahona* и *Ensign*, мај 2012. год., стр. 34.
3. Роберт Д. Хејс, “Coming to Ourselves,” стр. 36.
4. Видети *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011. год.), стр. 21.

Шта ја могу да учиним?

1. Како помажем сестрама за које сам задужена да пронађу решења за своје временске и духовне потребе?
2. Да ли увећавам своју духовну самосталност припремајући се за причест и жртвујући се служењем?